

N: 55.

Kuudentena Sunnuntaina Pääsijäisestä.

Evank. Joh. 15: 26, 27 ja 16: 1–4.

Jeesus sanoi opetuslapsillensa: Mutta koska Lohduttaja tulee, jonka minä teille Isältä lähetän, totuuden henki, joka isästä käy ulos, se on minusta todistava. Ja teidän pitää myös todistaman; sillä te olette alusta minun kanssani. Näitä olen minä puhunut teille, ettette pahenisi. He panevat teitä pannaan: ja aika tulee, että jokainen, joka teitä tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen. Ja näitä he tekevät teille, ett'eivät he tunne Isää eikä minua. Vaan minä puhuin näitä teille, että koska se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen. Mutta en minä ole näitä teille alusta sanonut; sillä minä olin teidän kanssanne.

Te olette, rakkaani, ennen kuulleet paljon uskosta ja kuulkaapas nyt uskon tunnustuksesta ja sitä seuraavasta rististä. Room. 10: 10 sanoo P. Paavali: **Sydämen uskolla me vanhurskaaksi tulemme**, niin että jos me tahdomme hurskaiksi tulla, pitää meidän sydämellä alkaa ja uskoa. Tästä seuraa kuitenkin ainoastaan vanhurskaus, mutta se ei ole riittävä autuudeksi. Ihmisen täytyy myöskin tehdä, mitä kristillinen elämä tuo mukanaan ja olla siinä vahva. Sen vuoksi lisää Paavali tähän: **ja suun tunnustuksella me autuaiksi tulemme**. Nämä ovat ne kaksi asiaa, jotka meidän autuaiksi tekevät, nimittäin **usko** ja **tunnustus**. Usko pelastaa synnistä, helvetistä, perkeleestä, kuolemasta ja kaikesta onnettomuudesta. Kun meillä nyt tämä on, niin on meillä kylläksi ja eläkäämme sitten myöskin Jumalalle, niin että ojennamme lähimmäisellemme kätemme ja autamme häntä, sillä näin tahtoo Jumala nimeänsä ylistettävän ja valtakuntaansa enennettävän. Meidän täytyy siis tällä tavalla hänen nimeänsä ylistää, uskoamme tunnustaa ja muitakin siihen houkutella, että Jumalan valtakunta tulisi enetyksi ja hänen nimensä ylistetyksi. Usko on siis harjoitettava, puhdistettava, vieläpä tulenkin läpi

käytettävä niinkuin kulta, sillä uskon, Jumalan ylevän lahjan ja tavarain, täytyy tulla näkyviin ja oikeaksi todistetuksi minulle, Jumalalle, kaikille enkeleille, perkeleille ja koko maailmalle. Samoin kuin ei jalokiveäkään sovi salata, vaan on se näkyvissä kannettava, samoin täytyy uskonkin tulla ilmi ja tunnetuksi, kuten 1 Piet. 1: 7 kirjoitetaan: **Että teidän uskonne koettelemus paljon kalliimmaksi löyttäisiin kuin katoava kulta, joka tulella koetellaan.**

Mutta tämän tunnustuksen vuoksi hyökäävät minun kimppuuni perkele, helvetti, kuolema ja koko maailma, kuninkaat ja ruhtinaat, paavi ja piispat, papit ja munkit. Hajoaahan uskon kautta tuuleen kaikki, mitä järki voi sielun autuudeksi ajatella ja ikinä on ajatellut, kaiken maailman metkut saavat tuomionsa, kun tätä ainoata aarretta ylistetään. Sitä ei voi maailma suvaita ja alkaa sen vuoksi murhata ja tappaa sanoen: **Se on meille tarpeellinen, että yksi ihminen kuolee kansan tähden**, kuten Joh. 11: 50 Kaifas sanoo. Tunnustuksemme täytyy siis julistaa, että Jumala on ainoa Vapahtaja ja tämmöinen tunnustus sitten saattaa päämme alttiiksi, kuten Herra vielä sanoo opetuslapsillensa: **He panevat teitä pannaan.**

Paremmiin ei ristiä voida kuvata kuin tässä on tapahtunut, sillä tämä on sen oikea karva. Vuoteella viruminen ja sairastaminen ei ole mitään tämän rinnalla; kyllähän sitäkin on kärsimyksenä pidetty, mutta sepä vasta on kultaista kärsimystä, että meitä vainotaan ja häpeällisesti tapetaan, että vainoojamme saavat kiitoksen, ylistyksen, oikeuden ja kunnian puolelleen, ja että meillä sen sijaan on häpeä, pilkka ja väärä osanamme maailman edessä, joka mielestään juuri silloin Jumalan kunniaa puollustaa, kun sanoo meidän olevan väärässä ja Jumalan, Raamatun ja kaikkein enkelein olevan meitä vastaan. Tästä ei huolita mistään puolluksesta eikä oikeudesta, vaan meidän täytyy kirottuna häpeälliseen kuolemaan joutua.

Näin kävi Kristuksellekin, jota pilkattiin ja syöstiin kaikkein häpeällisimpään kuolemaan, ripustettiin kahden ryövärin eli murhaajan keskelle ja pidettiin pääroistona, jolle ivaten sanottiin: Kah, hän on sanonut itsensä Jumalan Pojaksi, auttakoon tämä nyt häntä, jos tahtoo, että hänelle toisin kävisi. Silloin oli muka Jumala ja kaikki enkelit häntä vastaan. Sen vuoksi sanoo hän tässäkin: **He tappavat teidän**, vieläpä häväisten tappavat, niin että koko maailma sanoo siinä **tehtävän Jumalalle palvelusta**. Kylläpä ottaa kovalle yhtä kaikki uskoa ja tunnustaa Jumala armolliseksi Vapahtajaksi, vaikka koko maailma niin ahdistaa ja kaikki päältäpäin ja pinnalta katsoen näyttää ihan päinvastaiselta. Mutta ottaisiin kuinka kovalle hyvänsä ja olkoon kuinka raskasta tahansa, kuitenkin täytyy meidän totuus tunnustaa, jos tahdomme kerran Jumalan edessä kestää.

Kaikkea tällaista tuopi nyt usko mukansa ja tunnustusta ei mikään varmemmin seuraa kuin risti, joka meitä välttämättömästi on kohtaava joko elämässä tai kuolemassa, niin että kaikki tekomme näyttävät olevan ris-

tiriidassa Jumalan ja Raamatun kanssa. Olisi parempi, että se täällä elämässä opittaisiin ihmisiltä kuin kuolemassa perkeleeltä. Ihmiset eivät voi sitä kuitenkaan syvemmälle saattaa kuin korvaan saakka, mutta perkeleellä on terävä kieli, joka tunkeutuu sydämeen ja saa sen vapisemaan sekä tekee sinut niin hätääntyneeksi että luulet jo olevasi auttamattomasti hukassa, koska näyttää siltä kuin olisi taivas ja maa, Jumala ja kaikki enkelit sinua vastaan.

Tätä tarkoittaa profeeta Ps. 7: 7, 8, jossa hän sanoo: **Minä olen niin väsynyt huokauksista; minä uitan minun vuoteeni yli yötä ja kastan minun leposijani kyynelilläni. Minun muotoni on muuttunut murheesta ja on vanhentunut, sillä minä ahdistetaan kaikilta puolilta**. Onhan silloin vahvana pysyminen vaikeata, ja ehkä nyt huomaat, kuin vähän teissä on niitä, jotka uskaltavat tämän uskon tunnustaa. Yksi pelkää vaimoiaan, toinen lapsiaan ja tavaroitaan, kolmas itseään.

Mutta nyt on usko turha, ellei se pysy vahvana loppuun asti, kuten Kristus Matt. 10: 22 ja 24: 13 sanoo: **Joka vahvana pysyy loppuun asti, se tulee autuaaksi**. Olisi sen vuoksi parempi kokea sellaista täällä kuin siellä. Jos maailmassa tätä pakenemme, niin ei sydämessä mitään uskoa ole, vaan ainoastaan kuollut ajatus ja luulo, jolla ei ole mitään pohjaa, voimaa, mehua eikä lujuttua, mutta jos usko on oikea ja elävä, niin tunkeutuu se miekan ja tulen läpitse. – Nyt tahdomme tarkastella, kuinka Herra tässä lohduttaa opetuslapsiaan. Hän sanoo näin:

Mutta lohduttaja tulee. Poistaakseen kokonaan epäilyksemme sanoo hän: Minä tahdon lähettää teille lohduttajan sellaisen, joka on kaikkivaltias. Hän nimittää tässä Pyhää henkeä lohduttajaksi, sillä vaikka syntini ja kuoleman pelko tekee minut hätäytyneeksi, niin tulee hän rohkaisee sydämeni sanoen: Ylös, reippaasti matkaan. Tällä tavalla sytyt-

tää hän meissä rohkeutta ja puhuttelee meitä ystävällisesti ja lohdullisesti, ettemme hämmästyisi kuolemata, vaan uljaasti siihen kävisimme, vaikka meillä kymmenenkin kaulaa olisi, ja sanoisimme: Kah, vaikka minulla syntejä on, on ne kuitenkin otettu pois, ja vaikka minulla niitä vielä enemmänkin olisi, niin että ne kävisivät pääni ylitse, niin tahdon kuitenkin toivoa, etteivät ne voi minua vahingoittaa. Ei niin, ettemme syntejä tuntisi, sillä lihan täytyy niitä tuntea, vaan Henki voittaa ja painaa alas arkuuden ja pelvon ja johdattaa meidät perille, sillä hän on siihen kyllin mahdollinen. Sen vuoksi sanoo hän edelleen:

Jonka minä teille Isältä lähetän. Sillä hän, **Isä**, on ensimmäinen persoona, minä **Poika** ja meistä käy ulos Pyhä Henki, ja nämä kolme persoonaa ovat yhtä olentoa, yhtä voimalliset ja mahtavat, kuten hän asian vielä paremmin selittää sanoessaan:

Totuuden Henki, joka Isästä käy ulos. Se merkitsee: Joka teitä lohduttaa, joka on kaikkivaltias ja kaiken Herra. Mitä voivat nyt luodut meitä vastaan, kun luoja on puolellamme? Katsoppas, kuinka suuri on Pyhän Hengen lohdutus. Vaikka kaikki turkkilaiset lähtisivät liikkeelle, niin, jos hän on turvamme ja tukemme, ei ole mitään hätää. Sanotaanhan 1 Joh. 3: 19, 20 näin: **Siitä me tiedämme, että me totuudessa olemme ja taidamme hänen edessänsä meidän sydämemme hillitä, että jos meidän sydämemme tuomitsee meitä, niin on Jumala suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki.** Samaa tarkoittaa Johannes myöskin seuraavan luvun 4 värsyssä sanoessaan: **Lapsukaiseni, te olette Jumalasta ja olette heidän voittaneet, sillä se joka teissä on, hän on suurempi kuin se joka maailmassa on.** Kun nyt Herra sanoo: Minä tahdon teille lähettää lohduttajan, ettei mikään voisi teitä vahingoittaa, niin eikö tä-

mä ole suuri lohdutus? Kukapa ei siitä tulisi urhoolliseksi ja rohkeaksi?

Hän sanoo häntä **totuuden Hengeksi**, se merkitsee: Missä hän on ja minne tulee, siellä on oikea totuus kokonansa perustuksena, siinä ei ole mitään petosta eikä ulkokultaisuutta, sillä hän ei ulkokultaile. Missä hän taasen ei ole, siinä on pelkkää ulkokultaisuutta ja petosta, jonka vuoksi sitten ratkaisevan hetken tullessa tapahtuikin lankeemus, sillä totuuden Henki puuttuu. Edelleen sanoo hän:

Se on minusta todistava. Se on: Kun tämä Henki sydämessä asuu, niin hän puhuu teidän kauttanne ja tekee teidät varmoiksi ja vakuutetuiksi evankeliumin totuudesta, josta sitten seuraa evankeliumin tunnustus. Mikä taasen evankeliumi on? Se on todistus Kristuksesta, että hän on Jumalan poika ja ainoa Vapahtaja. Sitä tarkoittaa 1 Piet. 2: 9, jossa sanotaan: **Te olette kuninkaallinen pappeus** valittu ilmoittamaan ja saarnaamaan kristusta. Näemme siis, että tunnustus on välttämätön, mutta silloin tulee myöskin päällemme kaiken maailman viha, risti tulee kannettavaksi, silloin syttyy kapinat, silloin suuttuvat herrat ja ruhtinaat ja kaikki, mitä suurta on; sillä maailma ei voi tätä saarnaa kuulla eikä kärsiä. Sen vuoksi onkin evankeliumi vihattu saarna.

Nyt inttelee järki: Äläs huoli, voitaisiinkin sitä sentään evankeliumia saarnata vallan hiljaakin ja sävyisästi maailmaa loukkaamatta, ja silloinpa se voitaisikin mainiosti alaa. Tuota on perkele sanonut. Kun minä, näetkös, uskon ja sanon, että ainoastaan usko Kristukseen tekee ja toimittaa kaikki, niin paiskaan minä kumoon kaiken maailman luulorakennukset, jota he eivät voi kärsiä. Ei siis Kristuksen ja ihmisten oppi voi yhteen sopia, vaan toisen täytyy kukistua. Onhan meidän nykyaikaisten pappien ja munkkien nimen, menon ja toiminnan perustuksena ihmistuumat, jotka evankeliumi kaataa nurin. Sen vuoksi he eivät voi

evankeliumia ottaa vastaan, vaan jäävät entiselleen.

Kun minä siis sanon, että kristillinen usko perustukoon yksistään Kristukseen ilman mitään muuta lisäystä, niin eivät he taasen tahdo luopua menostansa ja järjestyksestään, josta sitten kapina alkaa. Tästä syystä täytyy siellä meteliä syntyä, missä evankeliumi ja Kristuksen tunnustus on, sillä se törmää vasten päätä kaikkea, mikä ei ole sen mukaista. Elleivät nämä olisi toisilleen vastakkaisia, niin voisivat ne hyvästi sopia yhteen, mutta ne nyt **ovat** vastakkaisia. Yhtä vähän kuin Kristus ei voi olla muu kuin Kristus, yhtä vähän voi joku munkki eli pappi olla kristitty. Siitä syystä täytyy tulen syttyä, sillä Matt. 10: 34 sanoo Herra itse: **En minä ole tullut lähettämään rauhaa vaan miekkaa.** Edelleen seuraa:

Ja teidän pitää myös todistaman, sillä te olette alusta minun kanssani. Herra tarkoittaa: Ensin täytyy teidän Pyhältä Hengeltä saada vakuutus, ja kun hän on teille todistanut, niin sitten tulee teidän minusta todistaa, sillä sitä varten minä olen teidät valinnut apostoleiksi ja te kuulleet minun sanaani ja oppini, nähneet minun tekoni, vaellukseni ja kaiken oloni, että niistä saarnaisitte. Mutta ensin täytyy Pyhän Hengen tulla, koska ilman häntä ette mitään saa toimeen. Onhan omatunto liian heikko syntiä vastaan, niin, eipä ole mikään synti niin pieni, että omatunto voisi sitä vastustaa, vaikkapa se olisi yhtä vähäpätöinen kuin kirkossa naurahtaminen. Sitteen on vielä kuoleman hetkellä omatunto arimmillaan.

Sen vuoksi täytyy toisen tulla tuota arkaa epäröivää omaatuntoa rohkaisemaan, niin että se voitollisesti kestää vaikka kaikki synnit olisivat sitä rasittamassa, ja niin täytyy sen tulla yhtä kaikkivaltiaaksi kuin se on, joka sitä puhuttelee, niin että sen ennen peljätessä

rapisevaa lehteäkin, ei se nyt enään pelkää kaikkia perkeleitäkään, ja että sellainenkin omatunto, joka ennen ei voinut edes naurahdusta kestää, nyt ei kauhistu kaikkiakaan synnejä. Sillä se on Pyhän Hengen tuottama hyöty ja hedelmä, että se synnitkin muuttaa kaikkein korkeimmaksi ja parhaimmaksi eduksesi.

Tästä saa myöskin P. Paavali aiheen kerskata Timoteukselle, kuinka hän ennen kääntymystään oli pahasti elänyt ja kuinka hän nyt piti syntinsä niin vähäpätöisinä, että saattoi laulaa niistä tämmöisen ilovirren: **Minä kiittän meidän Herraa Kristusta Jeesusta, joka minun voimallisesti tehnyt on ja luki minun uskolliseksi asettaen tähän virkaan. Joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisijä olin. Mutta minulle on laupeus tapahtunut, sillä minä tein sitä tietämättä epäuskossa. Mutta meidän Herran armo oli sitä suurempi uskon ja rakkauden kanssa, joka Kristuksessa Jeesuksessa on. Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen. Mutta sentähden on minulle laupius tapahtunut, että Jeesus Kristus minua ensin osoittais kaiken pitkämielisyyden niille esikuvaksi, jotka hänen päällensä pitää uskoman ijankaikkiseen elämään. Mutta Jumalalle ijankaikkiselle Kuninkaalle, kuolemattomalle ja näkymättömälle ja ainoalle viisaalle olkoon kunnia ja ylistys ijankaikkisesta ijankaikkiseen, amen!** 1 Tim. 1: 12–17.

tämä on minusta ilovirren veisaamista, vaan sellaista Pyhä Henki vaikuttaa sydämeen päästyään. Edelleen seuraa tekstissä:

Näitä olen minä puhunut teille että ette pahentuisi. Kun hän nyt ensin oli heitä vahvistanut, varoittaa hän heitä vastaisten kärsimysten varalle, että voisivat urhoollisesti ne kestää. Sillä sehän vasta on oikea hyvä ystävä,

joka toista varoittaa; ja onnettomuus tuntuu paljoa keveämmältä, kun siihen on tiedetty valmistua. Hän sanoo:

He panevat teitä pannaan. Ja aika tulee, että jokainen joka teidän tappaa, se luulee tekevänsä Jumalalle palveluksen.

Näin on teidän totisesti käyvä, varustautukaa sille varalle ja olkaa valmiit. Ja mikä vasta pahinta on, he luulevat teidän kanssanne mitä häpeällisimmin menetellessään tekevänsä hyvää ja laulavat siitä Jumalalle ylistysvirttä, aivan kuin olisivat Jumalan hartaan tahdon ja mielen täyttäneet. Hän sen vuoksi varustaa heitä urhoollisiksi tuollaista kestäämään ja vakuuttaa Jumalan olevan heidän puolellaan, vaikka ei ollenkaan näyttäisi hänen olevankaan. Sanoo:

Ja näitä he tekevät teille, ettei he tunne Isää eikä minua. Kärsikää siis, kestäkää ja pysykää lujina, katsokaa, ettette suinkaan pahenisi minusta, muistakaa minun ennakolta teille sanoneet, **ettei he tunne Isää eikä minua**, jonka tähden juuri he teitä näin pilkkaavat, häpäisevät ja vainoovat. Älkää suinkaan tätä unohtako, sillä siitä saatte te suuren lohdutuksen, rohkeuden, urhoollisuuden ja pelkäämättömyyden. Tästä syystä hän lopettaa varoituksensa sanoen:

Vaan minä puhuin näitä teille, että koska se aika tulee, te niistä muistaisitte, että minä teille sanonut olen; mutta en minä ole teille näitä alusta sanonut, sillä minä olin teidän kanssanne. Voitaisiinko nyt pahempaa henkilöä maailmassa ajatella kuin se, joka sanoisi paaville, ettei hän tunne Isää? Paavi tietysti panisi ankarasti vastaan ja sanoisi: Hyi, tuota käski perkele sinun sanomaan. Sanovathan nyt kaikki Isän tuntevansa, turkkilaisetkin. Samoin sanovat he uskovansa Raamatun ja Jumalan, mutta tunteminen on kahdenlaista. Ensiksi voidaan esimerkiksi turkkilaiset tuntea maineestaan ja kulkupu-

heesta, ja toiseksi voidaan heidät tuntea teoistaan, jos he esimerkiksi valloittaisivat Rooman. Edellisessä tapauksessa emme heitä vielä oikein tunne.

Edellisen tiedon kaltainen on myöskin muutamain ihmisten tieto Jumalasta, sillä he osaavat kyllä sanoa hänestä: Minä uskon Isään Jumalaan ja hänen ainoaan poikaansa. Mutta tuollainen puhe on ainoastaan kielellä kuin vaahto veden pinnalla, sydämeen se ei pääse, sillä siellä vallitsee vielä piintynyt itserakkaus, joka töilläään pyrkii vaikuttamaan autuuden asian hyväksi, koska muka Kristuksen ansio ja sovintotyö ei riitä. Mutta sinunpa työsi onkin arvotonta, sinun viisautesi on hulluutta, sinun tuumasi eivät ole mistään kotoisin, sinun totuutesi on turhanpäiväistä eivätkä sinun mesusikaan mitään auta Jumalan edessä. Nyt he taas sanovat: Äläpäs, tuota on perkele käskennyt sinun puhumaan; kyllähän Kristus tosin on meidän tähtemme kuollut, mutta pitäähän meidänkin jotain töillämme aikaan saada. Katso, kuinka syvällä sydämessä pahuus ja epäusko piilee, ja tämä sydämen pöyhkeys sen tekee, ettemme voi tuntea Kristusta emmekä Isää.

Mutta Kristuksen tunteminen tuolla jälkimmäisellä oikealla tavalla on sellaista tunteamista, että uskon hänen meidän tähtemme kuolleen, sälyttäneen minun syntini päällensä, jolloin minä pidän kaiken oman ansioni mitättömänä, annan kaiken sen, joka omaani on, kukistua ja luotan ainoastaan siihen, että Kristus on minulle lahjoittanut kärsimisensä ja hurskautensa ja että kaikki hänen hyveensä ovat minun omiani. Jos minä tämän huomaan, niin täytyy minun taas vuorostani rakastaa häntä, sillä sellaisen miehen täytyy olla sula lempeys. Sen jälkeen kohoan minä edelleen Pojan avulla Isän luokse ja näen, että Kristus on Jumala, joka on antautunut minun kuole-

maani, minun synteihini ja minun kurjuuteeni, ja joka myöskin antaa minulle armonsa. Silloin minä vasta tunnen hänen hellän mielensä ja Isän korkeimman rakkauden, jota ei muuten yksikään sydän voi tuntea.

Tällä tavalla tartun minä Jumalan hellimpään kohtaan ja ajattelen: Oi, tuopa vasta on Jumala, sellainenpa on Jumalan tahto ja mieli, että Kristus tämän on tehnyt minun tähteni. Samassa tuokiossa selvenee minulle myöskin Jumalan sanomaton laupeus ja rakkaus siinä, että hän rakkaan lapsensa on minun tähteni antanut alttiiksi pilkalle, häpeälle ja kuolemalle, ja tällöisen ystävyyden katseleminen ja rakkauden havaitseminen virkistää minua. Näin pitää Jumala ainoastaan Kristuksessa tunnettaman. Siitä syystä sanoo Kristus itse opetuslapsillensa: **Ei Isää tunne yksikään, mutta Poika, ja kenelle ikänä Poika tahtoo sen ilmoittaa**, Matt. 11: 27.

Omissa töissään puuhailevat taas eivät Kristusta tunne eivätkä tiedä, mitä Isä Kristuksen kautta on aikaan saanut; eivät he myöskään tiedä, ettei Jumala heidän ansioihinsa katso vaan Poikansa. Eivät he siis tunne Isää. Eivät he myöskään ymmärrä, mitä he Kristuksen kautta ovat Isältä saaneet. Sen vuoksi täytyy heidän turmeltua ja menehtyä ja havaita Jumala ankarimmaksi tuomariksi, jonka tuomiota he tahtovat töillään päältään torjua. Mutta he eivät keksi yhtäkään riittävää hyvää työtä, niin että lopuksi on heidän pakko epäillä. Mutta ne tuntevat Jumalan oikein, jotka eivät itsessään mitään ansiollista näe, vaan panevat sydämensä täyden uskalluksen Kristukseen ja pitävät hänen korkeimpana tavaranaan; he tuntevat Jumalan Isäksi elämässä ja kuolemassa. Olkoon sanotussa kylliksi tästä evankeliumista, rukoilkaamme Jumalan antamaan meille armonsa, että hänen ja hänen Kristuksensa oikein tuntisimme. Amen.